वनमभ्यागतो दुःखी निरस्तश्चाप्तबन्धुभिः । १९ ॥
सोऽहं न वेद्मि पुत्राणां कुशलाकुशलात्मिकां ।
प्रवृत्तिं स्वजनानाञ्च दाराणाञ्चाथ संस्थितः ॥ २० ॥
किन्नु तेषां गृहे क्षेममक्षेमं किन्नु साम्प्रतं ।
कथन्ते किन्नु सद्वृत्ता दुर्व्वृत्ताः किन्नु मे सुताः ॥ २१ ॥

राजोवाच ॥

यैर्निरस्तो भवाँल्लुब्धैः पुत्रदारादिभिर्धनैः ।
तेषु किं भवतः स्नेहमनुबध्नाति मानसं ॥ २२ ॥

वैश्य उवाच ॥

एवमेतद्यथा प्राह भवानस्मद्गतं वचः ।
किं करोमि न बध्नाति मम निष्ठुरतां मनः ॥ २३ ॥
यैः सन्त्यज्य पितृस्नेहं धनलुब्धैर्निराकृतः ।
पतिस्वजनहार्द्दञ्च हार्द्दि तेष्वेव मे मनः ॥ २४ ॥
किमेतन्नाभिजानामि जानन्नपि महामते ।
यत्प्रेमप्रवणञ्चित्तं विगुणेष्वपि बन्धुषु ॥ २५ ॥
तेषां कृते मे निःश्वासा दौर्म्मनस्यञ्च जायते ।
करोमि किं यन्न मनस्तेष्वप्रीतिषु निष्ठुरं ॥ २६ ॥

मार्कण्डेय उवाच ॥

ततस्तौ सहितौ विप्र तं मुनिं समुपस्थितौ ।
समाधिर्नाम वैश्योऽसौ स च पार्थिवसत्तमः ॥ २७ ॥
कृत्वा तु तौ यथान्यायं तथार्हन्तेन संविदं ।
उपविष्टौ कथाः काश्चिच्चक्रतुर्व्वैश्यपार्थिवौ ॥ २८ ॥

Digitized by Google